

Αγωνία και προσευχή μπροστά στο δράμα των προσφύγων

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1PLx7mP>]

Χαρακτηριστικά, οι κάτοικοι της Σκάλας Συκαμιάς Λέσβου, συνέταξαν ένα κείμενο υψηλού ήθους προς τον Δήμαρχο του νησιού. Γράφουν λοιπόν μεταξύ των άλλων: « ... είμαστε οι περισσότεροι παιδιά και εγγόνια προσφύγων που μεγαλώσαμε ή μένουμε ακόμα στον προσφυγικό συνοικισμό του χωριού μας ... νοιώθουμε τους πρόσφυγες ως ένα κομμάτι της δικής μας ιστορίας και είμαστε απέναντι τους αλληλέγγυοι ... Έχουμε όλοι συνειδητοποιήσει ότι εδώ βρίσκονται τα σύνορα της αλληλεγγύης, της ανθρωπιάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ... ». Μέσα από τα λόγια τους είναι εμφανής όχι μόνο η ταύτιση απέναντι στους ξεριζωμένους που έχουν κατακλύσει τον τόπο τους, αλλά κάνουν ένα βήμα παραπέρα, προτείνοντας συγκεκριμένες λύσεις για να αντιμετωπιστούν τα τεράστια προβλήματα που προκύπτουν ως προς τις ανάγκες αυτών των ανθρώπων, αλλά και ως προς τα προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί στο νησί με την έλευσή τους.

Στις 4 Νοεμβρίου 2015 πραγματοποιήθηκε διαθρησκειακή προσευχή των αδικοχαμένων προσφύγων στην Επάνω Σκάλα της Μυτιλήνης, μπροστά από το άγαλμα της Μικρασιάτισσας Μάνας. Μάλιστα ο Δήμος Λέσβου είχε κηρύξει τριήμερο πένθος για τους δεκάδες νεκρούς μετανάστες και πρόσφυγες που πνίγηκαν στην προσπάθεια τους να φτάσουν στη Λέσβο. Αρχικά προσευχήθηκαν οι δύο Μητροπολίτες της Λέσβου (ο Μυτιλήνης Ιάκωβος και ο Μηθύμνης Χρυσόστομος) μαζί με ιερείς, παρουσία κατοίκων της ευρύτερης περιοχής. Αμέσως μετά στο ίδιο σημείο, παρουσία των δύο Μητροπολιτών, των ιερέων και των κατοίκων, πραγματοποιήθηκε προσευχή από τους μουσουλμάνους θρησκευτικούς λειτουργούς και τους πρόσφυγες.

Το παραπάνω γεγονός αναδεικνύει την αλήθεια της Εκκλησίας για τον άνθρωπο. Μία αλήθεια ανόθευτη, γνήσια, άγια που ζει μέσα στους αιώνες. Μία μαρτυρία για τον άνθρωπο ως «κατ' εικόνα» Θεού δημιουργημα, σε όποιον Θεό κι αν πιστεύει, σε όποια γη κι αν ζει, όποιον αέρα κι αν αναπνέει. Στη θεολογία της Ορθόδοξης Ανατολής η σχέση ανθρώπου – Θεού και ανθρώπου – συνανθρώπου, έχει την αναφορά της στους λόγους του Ιησού, ο οποίος μας λέει: *«ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν»* (Λουκ. 10, 27).

Ὅπως αναφέρει το Τμήμα Θεολογίας του Α.Π.Θ. σε πρόσφατη ανακοίνωση του με

τίτλο «Μια κριτική παρέμβαση με αφορμή το προσφυγικό», «όλοι οι άνθρωποι ανεξαρτήτως εθνικής καταγωγής, πολιτισμικής προέλευσης αλλά και θρησκευτικής αναφοράς σύμφωνα με τη Βίβλο προέρχονται από την αγαπητική και δημιουργική ενέργεια του Θεού». Σε αυτό συνηγορεί και ο ιερός Χρυσόστομος, γράφοντας τα εξής όμορφα λόγια: «Δεν περιφρονώ κανέναν άνθρωπο. Κι αν ένας είναι, είναι άνθρωπος, το σπουδαίο δημιούργημα του Θεού. Κι αν είναι δούλος, δεν τον καταφρονώ. Δεν εξετάζω το αξίωμα, αλλά την αρχή, δεν ερευνώ ποιος είναι δεσπότης και ποιος δούλος, αλλά την ψυχή ... Αλλά τι χρειάζεται να πούμε τόσα πολλά; Γι' αυτόν ο μονογενής Υιός του Θεού έγινε άνθρωπος» (PG 48, 1029B).

Η στάση της Εκκλησίας ως ζωντανού οργανισμού απέναντι στον άλλον, τον διαφορετικό, τον ξένο από εμάς, συναντάται στους λόγους του Χριστού στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιο. Διαβάζουμε λοιπόν τα εξής: «Διότι όποιος δεν είναι εναντίον σας, είναι μαζί σας» (Μάρκ. 9,40). Με άλλα λόγια η αγία μας Εκκλησία απέναντι στον πλουραλισμό έχει μία διαλεκτική και κριτική στάση, σεβόμενη την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Ο μόνος δρόμος διδασκαλίας της Εκκλησίας και ανοίγματος της προς τον έξω κόσμο όλων των εποχών, όλων των ανθρώπων και όλων των συγκυριών, είναι η γλώσσα της αγάπης και όχι της επιβολής, της απαγόρευσης, της οριοθέτησης και του εγκλωβισμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

[Συνεχίζεται]